

~ 1 ~

VISELEC

*„Když se tady podepisuji krví,
jsem pak zapsán smrti.
A běda mi, že se zjevují,
že jsem si nebránil zlého ducha.“*

Johann Wolfgang von Goethe, *Faust*

Uprostřed temných lesů se choulí malá vesnice jako koťátko zatočené do klubíčka v černém pelíšku. Místo pozapomenuté bohem i lidmi. Na jejím konci stojí dům připomínající krabici, v němž se schovává několik bytů. Pro jeho obyvatele je to jediný domov, který si mohou dovolit. Skromný a prostý, přesto ho milují. V jejich očích svítí jako maják na břehu toho nejrozbouřenějšího moře.

Poslední dubnová noc se přikradla po špičkách z lesa a zahalila vše závojem tmy. Všichni šli spát. Jen v jednom okně se ještě svítilo. Světlo v místnosti se neklidně mihotalo a tančilo po stěnách stejně jako dvě nepokojné duše, které ho nechávaly svítit.

„Proč se ke mně tak chováš? Já jsem ti nic neudělala,“ křičela dívka s dlouhými hnědými vlasy na mladíka stojícího u dveří. Její křik se nesl jako zvuk sirény, která volá na poplach.

„To bys nepochopila,“ snažil se ji odbýt unaveným hlasem, na němž snad ležela všechna tíha světa.

„Tak mi to vysvětli! Ty ses ani nepokoušel mi něco vysvětlit,“ nechtěla se dívka nechat odbýt a zamířila k němu svůj

naléhavý pohled. Jejím hlubokým modrým očím bylo těžké odolat, ale teď se proměnily v hotovou zbraň, která by ho ráda probodla, kdyby to uměla. Její hlas zněl zlomeně a měl v sobě pachut slz.

„Bud' ráda a dej mi pokoj,“ mávl rukou a otočil se stranou. Chtěl se vyhnout jejímu pohledu, jako by se snad bál, že v jeho očích zvládne rozluštit jeho tajemství. Jeho černé vlasy byly rozčuchané a pleť měla nehezký voskový nádech, i když dříve míval pokožku olivovou.

„Kubo, v čem je problém. Já se nepřestanu ptát, dokud mi to neřekneš!“ křičela hnědovláska jako smyslů zbavená. Jinak hezká tvář se jí zkrivila do nehezkého a rozběsněného výrazu.

„Jdu pryč,“ otočil se ke dveřím Jakub a jeho pohyby byly náhle rychlé a rozhodné. Zdálo se, že ho něco pohání kupředu stejně jako bič kočího zapřaženého koně.

„Utíkat, to je tvůj styl. Ty nikam nepůjdeš,“ rozběhla se ke dveřím a chytila ho rozechvělou rukou za rameno. Její stisk byl ale náhle pevný, že by byla schopná mu na rameni udělat modřinu.

„Dej mi pokoj,“ snažil se ji ze sebe setřást až nebývalou silou.

„Kam chceš jít?“ ptala se a nechtěla ho pustit. V modrých očích se jí zaleskly kromě slz i tisíce otazníků.

„Co je ti po tom, Kláro,“ strčil do ní s nebývalou hrubostí, až upadla na zem. Nikdy od něho fyzické násilí nezažila a nemyslela si, že ho použije tentokrát. Dalo jí proto práci, než se zmohla na slovo.

„Hodně. Žijeme spolu,“ sbírala se plačící dívka ze země, až se zajíkala.

„Jdu se projít do lesa. Klidně tam i přespím. Je to lepší než být tady,“ otevíral Jakub dveře, jako by ho z lesů něco volalo. Na sobě měl jen černou košili a džíny, přestože dubnové noci v místních lesích byly chladné. Jeho to ale nijak netrápilo, pátil ho zevnitř silný plamen.